

Seymour Hersh: Blinkenova bojová hymna - KRVEPROLITÍ NA UKRAJINĚ NESMÍ SKONČIT!

- CZ24 News | 15. června 2023

USA: Bidenův oblíbený jestřáb vyzývá, aby krveprolití na Ukrajině neskončilo.

Ministr zahraničí USA Antony J. Blinken v projevu v Helsinkách 2. června přivítal Finsko jako nejnovější členský stát NATO. Jako kariérní jestřáb, pokud jde o Rusko, překonal sám sebe v zuřivosti své angažovanosti ve válce na Ukrajině. Opět odmítl jakékoli řeči o příměří – něco, co zoufale potřebuje stále více obléhaná ukrajinská armáda a občané.

“Nyní, v příštích týdnech a měsících,” vysvětloval Blinken, “budou některé země volat po příměří. A na první pohled to zní rozumně – dokonce lákavě. Koneckonců, kdo by nechtěl, aby válčící strany složily zbraně? Kdo by nechtěl, aby se přestalo zabíjet? Ale příměří, které jednoduše zmrazí současné linie a umožní Putinovi upevnit kontrolu nad územím, kterého se zmocnil, a pak si odpočinout, znovu vyzbrojit a znovu zaútočit – to není spravedlivý a trvalý mír. Je to potěmkinovský mír. Legitimizoval by ruský zábor území. Odměnil by agresora a potrestal oběť.”

Copak americký ministr zahraničí nezná – nebo nechce znát – historický význam a úspěch mezinárodních mírových sil? Nezná práci, kterou vykonal diplomat Richard Holbrooke, jakkoli kontroverzní? V roce 1995 vyjednal ukončení vražedného etnického násilí v Bosně a Hercegovině mezi Srby, Chorvaty a Muslimy. Jejich vzájemná nenávist byla stejně silná jako pocity, které nyní doutnají mezi občany a vojáky na Ukrajině vůči jejich ruským protivníkům.

Blinken svůj projev uzavřel: “Když má svobodný národ, jako jsou Ukrajinci, v zádech podporu svobodných národů celého světa – národů, které uznávají jeho osud a svobodu – jsou jeho práva a bezpečnost nerozlučně spjatý, síla, kterou disponuje, není jen obrovská. Je nezastavitelná.”

Jeho skutečné poselství by se dalo vyjádřit přímočařeji: *Nenávidím Rusy a ať teče krev.*

Blinken znovu vyprávěl příběh o tom, jak v únoru 2022 varoval Radu bezpečnosti OSN – dlouholetý americký politický nástroj, i když brzděný právem veta Ruska a Číny -, že ruská invaze je nevyhnutelná a že až k ní dojde, Amerika spolu se svými spojenci z NATO přikročí k pomoci Ukrajině bránit její území.

O více než patnáct měsíců později Blinken finskému publiku řekl, že pokračující krveprolití má i světlou stránku: “O tom není pochyb: Rusko je na tom dnes podstatně hůře než před svou plnou invazí na Ukrajinu – vojensky, ekonomicky i geopoliticky.” Evropská unie je podle něj jednotnější než kdykoli předtím a poskytla Ukrajině vojenskou, hospodářskou a humanitární pomoc v hodnotě více než 75 miliard dolarů. Přijala také více než 8 milionů ukrajinských uprchlíků. (O rostoucích nákladech a obavách z regionální uprchlické krize v důsledku války jsem již [psal](#). Mnozí ukrajinští sousedé, ačkoli jsou vůči Rusku a Putinovi nepřátelští, tajně naléhají na ukrajinského prezidenta Volodymyra Zelenského, aby usiloval o příměří a ukončení krveprolití).

Hospodářský růst Ruska se kvůli nákladům války snížil, ale Rusko zdaleka není izolované. Zpravodajská jednotka časopisu The Economist v březnu, rok po ruském útoku na Ukrajinu, uvedla, že “stále více zemí se staví na stranu Ruska... Mnoho zemí, které se považovaly za neutrální nebo

nezařazené, od začátku invaze změnilo svůj postoj". Zpráva uvádí, že "k velké změně postoje došlo u zemí, které se přiklání k Rusku, jejichž počet se v současné době zvýšil z 29 na 35". Nejvýznamnější zemí v této kategorii zůstává Čína, ale do této skupiny, která tvoří 33 % světové populace, se přesunuly i další rozvojové země" – zpráva uvádí Jihoafrickou republiku, Mali a Burkinu Faso. "Tyto trendy zdůrazňují rostoucí vliv Ruska v Africe."

Zpráva rovněž uvádí pokles počtu zemí, které aktivně odsuzují ruskou válku na Ukrajině, "protože některé rozvíjející se ekonomiky přešly na neutrální pozici". Blok států, které nyní silně podporují Ukrajinu, představuje pouze asi 36 % světové populace.

Lze si představit, že americký ministr zahraničí s mezinárodním vlivem by měl mít povinnost snižovat americkou důvěryhodnost zkreslováním stavu světa. Dalším vysvětlením je, že takový svět, který podporuje americkou moc, vidí pouze on sám.

Blinken například uvedl, že Evropa "učinila rychlý a rozhodný obrat od ruské energetiky", když Berlín "okamžitě zrušil Nord Stream 2" – nově dokončený plynovod do Německa, který pochází z Ruska. Pokud by bylo povoleno jeho spuštění, mohl zdvojnásobit kapacitu toku levného ruského plynu přímo do německých domácností a podniků. Olaf Scholz, německý kancléř pod tlakem Západu, tok plynu z nových plynovodů nikdy nevyužil. (Američtí zpravodajští agenti určení k Bidenem schválené misi vyhodit plynovod do povětří, o níž jsem [informoval](#), nevěděli, že 767 kilometrů dlouhé potrubí, které dostali příkaz zničit, obsahuje ruský zemní plyn).

Je možné, že tajná americká mise měla špatné zpravodajské informace, ale je také možné, že Scholz nařídil, aby byl plynovod naplněn plynem, což by mu poskytlo více možností pro případ, že by válka nedopadla dobře. To by také učinilo americkou tajnou misi potenciálně nebezpečnější. Prezident Biden mu tuto možnost – pokud o to Scholz usiloval – vzal tím, že 26. září loňského roku nařídil zničení plynovodu. Není jasné, zda měl Scholz na zánik plynovodu nějaký vliv. Bidenův neuvážený krok však Scholze postavil do slepé uličky. Už nemohl ustoupit od podpory války na Ukrajině a přitom mít plyn potřebný k udržení chodu svých továren a tepla pro své obyvatele. Plyn by byl odpojen, ať už by se to Německu líbilo, nebo ne.

Scholz a Německo přežili nedostatek ruského plynu minulou zimu díky dostatečným zásobám, teplejší zimě než obvykle a miliardám státních dotací pro německé domácnosti a podniky. V květnu Politico zveřejnilo chmurnou prognózu s titulkem: "Německo sklouzlo do recese a všichni by se měli obávat". V depeši Johanny Treeck se uvádělo, že nejnovější údaje ukazují, že Německo, největší ekonomika eurozóny, kterou mimo jiné trápí vysoké ceny energií, klesá. Odborníci jsou přesvědčeni, napsala Treecková, že "tohle není žádný výkyv".

O názor na stav německé a evropské ekonomiky jsem požádal Sarah Millerovou, odbornici na energetiku, která vydává nejvlivnější americké soukromě distribuované odborné časopisy o energetice. "Překvapuje mě," řekla mi, "že německá recese není horší, než je, a že se to v datech neprojevovalo dříve. A ano, ztráta ruského plynu a z toho vyplývající vysoké ceny energií jsou hlavními faktory německé recese. Nemyslím si, že by o tom bylo mnoho sporů. Německé/evropské rozhodnutí z loňského podzimu [po výbuchu plynovodu Nord Stream] zaplatit cokoli, aby bylo možné nakoupit dražší LNG [zkapalněný zemní plyn], v podstatě udělalo z plynu celosvětově rostoucí odvětví."

Samuel Charap, odborník na Rusko, právě publikoval v časopise Foreign Affairs [esej](#) o strategii Washingtonu na Ukrajině. Charap působil v Obamově administrativě a nyní pracuje v RAND Corporation (*think tank Pentagonu, pozn. překl.*). Není příznivcem Ruska ani toho, co označil za "mlhavé" americké představy o konci války, respektive za nedostatek těchto představ. Má spoustu nápadů na mezikroky, které by mohly vést k seriózním mírovým jednáním nebo, jak říká, "usnadnění konečné hry". Patří mezi ně dohoda o příměří, demilitarizované zóny, společné komise pro řešení

sporů a záruky třetích stran – kroky, které mají za cíl umožnit zarytým nepřátelům dosáhnout míru, aniž by se vyřešily jejich zásadní rozpory.

Není to mnoho, ale mohl by to být začátek. Škoda, že se v Charapově článku neobjevuje jméno Antony Blinken.

AUTOR: Seymour Hersh

[ZDROJ](#)

Překlad: Reporteri